

Jamen ville det så ikke være en god idé, at Danmark virkelig tog teten her, gik ud og for-dømte det, der foregår, og f.eks. sørgede for, at sagen omkring Tjetjenien kom for FN's Menne-skerettighedskommission, og at man arbejdede for det i EU, for det er jo noget, der ikke er sket i år, selv om det har været tilfældet tidligere? Var det noget, udenrigsministeren kunne tage initia-tiv til?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg står stadig væk ved det, jeg skrev dengang, at vold ikke er et internt anliggende. Det var jo noget, der blev besluttet, tror jeg, allerede ved Wienkonventionen i 1993. Det blev også klart præciseret af Kofi Annan – var det i 1999 eller 2001? – og Bill Clinton, at man ikke bare kunne se til, når der foregik folkemord eller masseud-ryddelse på den anden side af grænsen. Derfor gik Danmark jo også ind i Kosovo for at redde kosovarene. Og derfor har vi også arbejdet kraftigt for Darfurløsningen, hvor vi jo har haft den glæde at se, at ICC nu er kommet i gang. Så Den Internationale Straffedomstol fungerer bl.a. ved en dansk indsats i Sikkerhedsrådet.

Så hr. Rune Lund kan altså se på vores prakti-ske indsats og resultater, at vi jo rent faktisk arbejder for, at vold ikke er et internt anliggende, og der har jeg jo sagt tidligere til hr. Lund, at EU faktisk kan bruges, for det vil være meget stær-kere, at EU kritiserer, end at Danmark alene kri-tiserer, og EU har altså fået Tjetjenien på dagsor-denen, fordi Danmark satte det på dagsordenen igen under den danske formandskabsperiode.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 528

6) Til udenrigsministeren af:

Rune Lund (EL):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvordan EU-kommissær Ferrero-Waldners konference med navnet Burma Day fremmer den demokratiske oppositions interesser i Burma?«

Skriftlig begyndelse

EU-kommissæren har tilsyneladende indkaldt til en konference om Burma uden at invitere den demokratiske opposition.

Rune Lund (EL):

I går der var der en konference arrangeret af EU-kommissæren Benita Ferrero-Waldner om situa-tionen i Burma, og til den konference, Burma Day, som blev afholdt i går, var der kun inviteret folk fra militærdiktaturet, mens ingen fra den politiske opposition var inviteret.

Det papir, som lå til grund for den konferen-ce, var et papir, som var affattet af to erklærede antisanktionsfolk, nemlig Morten Pedersen og Robert Taylor. Så jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan det egentlig spiller ind i forhold til at styrke den demokratiske opposition i Bur-ma, at EU-Kommissionen tager initiativ til at ar-rangere sådan en konference her, som er så ven-lig over for militærdiktaturet i Burma, og som i virkeligheden er et brud med den måde, EU har set militærdiktaturet i Burma på tidligere.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg forstår til fulde spørgsmålet, og derfor er jeg også glad for at få mulighed for at besvare det. For situationen i Burma er i fortsat forværring, krænkelse af de mest fundamentale menne-skerettigheder fortsætter, den økonomiske situa-tion for den almindelige borger forværres og ud-dannelses- og sundhedssituationen forringes. Så der er såmænd kun grund til i stigende grad at være utilfreds med og frustreret over udviklin-gen i Burma.

Derfor spørger man så også rundt omkring, om EU's strategi så virker, da den jo åbenbart ikke har virket – der er ikke kommet forbedrin-ger, og oppositionen er ikke kommet ud. Derfor arrangerede Kommissionen i Bruxelles i går en konference for at drøfte EU's politik over for Burma. Det er jo meget rimeligt, eftersom den ikke har givet nogen resultater. Til konferencen var inviteret medlemsstaterne, en række såkald-te eksperter og repræsentanter fra forskellige or-ganisationer, bl.a. FN's koordinator i Rangoon. Oppositionen var rent faktisk også til stede, den demokratiske opposition. Direktøren for den de-mokratiske oppositions europakontor Harn Yawng hwe deltog.

Konferencen var relevant, fordi den gav mu-lighed for en drøftelse af nye ideer, og den var god, fordi den var med til at fastholde Burma på den internationale dagsorden. Derfor mener jeg, at Burmakonferencen i sig selv har fremmet den demokratiske oppositions interesser i Burma, så de ikke bliver glemt.

Jeg forstår – og det forstår jeg også på spørgs-målet – at der var nogle, der havde frygtet, at